

La cobla

El substantiu *cobla* té diversos significats però avui, sens dubte, el més usual i conegut de tots ells és «conjunt instrumental dedicat especialment a la interpretació de sardanes». Amb aquest significat, *cobla* és un mot de la llengua viva, usat popularment, amb una pronúncia espontània molt clara i característica, que consisteix en la geminació de la *b*, tal com s'esdevé amb d'altres mots com *doble*, *noble*, *moble* o *poble*.

Aquest fet, naturalment, no deixa d'ésser indicat a tots els tractats d'ortografia, que solen dedicar un capítol o un apartat a les consonants dobles o geminades, encara que sigui per a remarcar que no s'ha d'escriure «noble» o «copla», tal com algú fa desorientat per la pronúncia usual, que intenta de reflectir en l'escriptura. Naturalment, no tothom ha tingut o ha volgut tenir accés a un d'aquests tractats, i el resultat és que molts dels qui quan parlen i s'expressen espontàniament diuen correctament, obeint a unes normes que en realitat ignoren, «cob-bla» i «pob-ble», és a dir, pronunciant els mots *cobla* i *poble* amb la *b* geminada o doble (com si n'hi hagués dues, una a cada síl·laba del mot), en canvi, quan fan la lectura d'aquests mateixos mots, obliden llur pronúncia usual i espontània i se sotmeten automàticament a les normes de pronúncia del castellà que han après a l'escola, amb què, és clar, diuen «co-bla» i «po-ble», això és, sense geminar la *b*.

En els programes radiofònics dedicats a la divulgació de la sardana, en què es dona compte de les ballades o audicions que han de celebrar-se, hom s'ha de referir a cada moment a les cobles que les interpretaran, i cal dir, per tant, un seguit de vegades la paraula *cobla*. I ens hem de doldre especialment que en algun d'aquests programes que hem tingut ocasió de sentir ara darrerament, aquesta paraula, *cobla*, sigui pronunciada sistemàticament «co-bla», sense geminar la *b*. No creiem que calgui fer gaires escarafalls però, realment, coses com aquesta, a hores d'ara, ja no haurien de passar.

Aquí no es tracta de purismes ni de puristes, tal com li plau de dir a algú, és a dir, de clamar per la mes lleu improprietat en l'ús de l'idioma, sinó, simplement, de demanar a uns professionals de la paraula que no s'apartin del llenguatge viu i popular precisament en allò que té de més normal, correcte i genuí.

Albert Jané